

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

4. marts 2010*

I sag C-496/08 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Domstolen, iværksat den 17. november 2008,

Pilar Angé Serrano, tjenestemand i Europa-Parlamentet, Luxembourg (Luxembourg),

Jean-Marie Bras, tjenestemand i Europa-Parlamentet, Luxembourg (Luxembourg),

Adolfo Orcajo Teresa, tjenestemand i Europa-Parlamentet, Bruxelles (Belgien),

Dominiek Decoutere, tjenestemand i Europa-Parlamentet, Wolwelange (Luxembourg),

* Processprog: fransk.

Armin Hau, tjenestemand i Europa-Parlamentet, Luxembourg (Luxembourg),

Francisco Javier Solana Ramos, tjenestemand i Europa-Parlamentet, Bruxelles (Belgien),

ved avocat E. Boigelot,

appellanter,

de øvrige parter i appelsagen:

Europa-Parlamentet ved L.G. Knudsen og K. Zejdová, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bauer og K. Zieleśkiewicz, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans,

har

I - 1798

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, J.-C. Bonichot, som fungerende formand for Anden Afdeling, og dommerne C. Toader (refererende dommer), C.W.A. Timmermans, K. Schiemann og L. Bay Larsen,

generaladvokat: E. Sharpston
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras, Adolfo Orcajo Teresa, Dominiek Decoutere, Armin Hau og Francisco Javier Solana Ramos har med deres appelskrift nedlagt påstand om ophævelse af den dom, som De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagde den 18. september 2008 i sagen Angé Serrano m.fl. mod Parlamentet (sag T-47/05, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Europa-Parlamentet i det søgsmål, som de havde anlagt til prøvelse af de individuelle afgørelser om deres indplacering i lønklasse (herafter »de omtvistede afgørelser«), der blev vedtaget efter ikrafttrædelsen af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 723/2004 af 22. marts 2004 om ændring af vedtægten for

tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (EUT L 124, s. 1).

I — Retsforskrifter

A — Relevante bestemmelser i vedtægten i den affattelse, der fandt anvendelse indtil den 30. april 2004

- ² Artikel 45, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber som affattet indtil den 30. april 2004 (herefter »den gamle vedtægt«) bestemte:

»En tjenstemands overgang fra en tjenestegruppe eller kategori til en anden tjenestegruppe eller højere kategori kan kun finde sted på grundlag af en udvælgelsesprøve.

[...]«

B — Relevante bestemmelser i vedtægten i den affattelse, der fandt anvendelse med virkning fra den 1. maj 2004

- ³ Den tidligere gældende vedtægt blev ændret ved forordning nr. 723/2004, der trådte i kraft den 1. maj 2004.

- 4 Vedtægtens artikel 5, som affattet med virkning fra den 1. maj 2004 (herefter »den nye vedtægt« eller »vedtægten«), bestemmer i stk. 1 og 2:

»1. Stillingerne i henhold til denne vedtægt inddeles efter deres art og de opgaver, de vedrører, i en ansættelsesgruppe for administratorer [...] og en ansættelsesgruppe for assistenter [...]

2. [...] Ansættelsesgruppe AST omfatter 11 lønklasser svarende til ekspeditionsopgaver samt til tekniske opgaver og kontorarbejde.«

- 5 Den nye vedtægts artikel 6, stk. 1 og 2, bestemmer:

»1. I den stillingsoversigt, der er vedlagt som bilag til den afdeling i budgettet, der vedrører hver institution, fastsættes antallet af stillinger i hver lønklasse og ansættelsesgruppe.

2. For at sikre ækvivalens i den gennemsnitlige karriere i karrierestrukturen før den 1. maj 2004 (den gamle karrierestruktur) og fra den 1. maj 2004 (den nye karrierestruktur) og med forbehold af princippet om forfremmelse baseret på fortjeneste som fastsat i vedtægtens artikel 45, skal denne oversigt sikre, at antallet af ledige stillinger i hver lønklasse i stillingsoversigten for hver institutions vedkommende pr. 1. januar hvert år svarer til antallet af tjenestemænd i den lavere lønklasse i aktiv tjeneste pr. 1. januar det foregående år, multipliceret med de satser, der er fastsat i bilag I, litra B, for denne lønklasse. Disse satser anvendes på grundlag af et gennemsnit over fem år fra 1. maj 2004.

[...]«

- 6 Den nye vedtægt indeholder en overgangsordning, der er beskrevet i dens bilag XIII. Bevæggrundene for indførelsen af denne overgangsordning fremgår af betragtning 37 til forordning nr. 723/2004:

»Der bør fastsættes bestemmelser om en overgangsordning, ifølge hvilken de nye regler og foranstaltninger tages i anvendelse gradvist med respekt af personalets velerhvervede rettigheder inden for rammerne af den EF-ordning, der gjaldt før ikrafttrædelsen af nærværende ændringer af vedtægten, og under hensyntagen til personalets legitime forventninger.«

- 7 Artikel 1 i bilag XIII til den nye vedtægt bestemmer:

»1. For perioden 1. maj 2004-30. april 2006 affattes vedtægtens artikel 5, stk. 1 og 2, således:

1. De af vedtægten omfattede stillinger inddeles efter deres art og de opgaver, de vedrører, i fire kategorier, der i hierarkisk faldende orden betegnes ved bogstaverne A*, B*, C* og D*.

2. Kategori A* omfatter tolv lønklasser, kategori B* ni lønklasser, kategori C* syv lønklasser og kategori D* fem lønklasser.

2. Ved ansættelsesdatoen forstås datoen for indtræden i tjenesten.«

8 Artikel 2, stk. 1, i bilag XIII til den nye vedtægt bestemmer:

»1. Den 1. maj 2004, jf. dog artikel 8, omdøbes lønklasserne for tjenestemænd, hvis tjenesteretlige stilling er omfattet af vedtægtens artikel 35, som følger:

Tidligere lønklasse	Ny (midlertidig) lønklasse	Tidligere lønklasse	Ny (midlertidig) lønklasse	Tidligere lønklasse	Ny (midlertidig) lønklasse	Tidligere lønklasse	Ny (midlertidig) lønklasse
A 1	A*16						
A 2	A*15						
A 3/LA 3	A*14						
A 4/LA 4	A*12						
A 5/LA 5	A*11						
A 6/LA 6	A*10	B 1	B*10				
A 7/LA 7	A*8	B 2	B*8				
A 8/LA 8	A*7	B 3	B*7	C 1	C*6		
		B 4	B*6	C 2	C*5		

		B 5	B*5	C 3	C*4	D 1	D*4
				C 4	C*3	D 2	D*3
				C 5	C*2	D 3	D*2
						D 4	D*1

[...]«

- 9 Artikel 8, stk. 1, i bilag XIII til den nye vedtægt bestemmer:

»1. De lønklasser, der indføres i henhold til artikel 2, stk. 1, omdøbes som følger med virkning fra den 1. maj 2006:

Tidligere (midlertidig) lønklasse	Ny lønklasse	Tidligere (midlertidig) lønklasse	Ny lønklasse
A*16	AD 16		
A*15	AD 15		
A*14	AD 14		
A*13	AD 13		
A*12	AD 12		
A*11	AD 11	B*11	AST 11
A*10	AD 10	B*10	AST 10

A*9	AD 9	B*9	AST 9
A*8	AD 8	B*8	AST 8
A*7	AD 7	B*7/C*7	AST 7
A*6	AD 6	B*6/C*6	AST 6
A*5	AD 5	B*5/C*5/D*5	AST 5
		B*4/C*4/D*4	AST 4
		B*3/C*3/D*3	AST 3
		C*2/D*2	AST 2
		C*1/D*1	AST 1

[...]«

10 Artikel 10 i bilag XIII til den nye vedtægt bestemmer i stk. 1-3:

»1. Tjenestemænd, der før den 1. maj 2004 gjorde tjeneste i kategori C eller D, vil fra den 1. maj 2006 have et karriereforløb med følgende advancementsmuligheder:

a) tidligere kategori C: kan avancere indtil lønklasse AST 7

b) tidligere kategori D: kan avancere indtil lønklasse AST 5

2. Som en undtagelse fra vedtægtens bilag I, afdeling B, fastsættes for disse tjenestemænd med virkning fra den 1. maj 2004 de i vedtægtens artikel 6, stk. 2, omhandlede procentsatser som følger:

Karriereforløb C							
Lønklasse	1. maj 2004 indtil:						Efter 30.4.2010
	30.4.2005	30.4.2006	30.4.2007	30.4.2008	30.4.2009	30.4.2010	
C*/AST 7	—	—	—	—	—	—	—
C*/AST 6	5%	5%	5%	10%	15%	20%	20%
C*/AST 5	22%	22%	22%	22%	22%	22%	22%
C*/AST 4	22%	22%	22%	22%	22%	22%	22%
C*/AST 3	25%	25%	25%	25%	25%	25%	25%
C*/AST 2	25%	25%	25%	25%	25%	25%	25%
C*/AST 1	25%	25%	25%	25%	25%	25%	25%

Karriereforløb D							
Lønklasse	1. maj 2004 indtil:						Efter 30.4.2010
	30.4.2005	30.4.2006	30.4.2007	30.4.2008	30.4.2009	30.4.2010	
D*/AST 5	—	—	—	—	—	—	—
D*/AST 4	5%	5%	5%	10%	10%	10%	10%
D*/AST 3	22%	22%	22%	22%	22%	22%	22%
D*/AST 2	22%	22%	22%	22%	22%	22%	22%
D*/AST 1	—	—	—	—	—	—	—

3. En tjenestemand, som er omfattet af stk. 1, kan uden videre overføres til ansættelsesgruppen for assistenter på grundlag af en bestået almindelig udvælgelsesprøve eller på grundlag af en attestationsprocedure [...]«

II — Det tidligere forløb i sagen som beskrevet i den appellerede dom

- ¹¹ Appellanterne er tjenestemænd i Europa-Parlamentet.
- ¹² Den fremgår af den appellerede doms præmis 23, at de under den gamle vedtægt bestod interne udvælgelsesprøver med henblik på overgang til en anden kategori. Pilar Angé Serrano overgik således fra lønklasse C 1 til lønklasse B 5, Jean-Marie Bras overgik fra lønklasse D 1 til lønklasse C 5, Dominiek Decoutere overgik fra lønklasse C 3 til lønklasse B 5, Armin Hau, midlertidigt ansat indplaceret i lønklasse C 1, overgik til lønklasse B 4, Adolfo Orcajo Teresa overgik fra lønklasse D 1 til lønklasse C 5,

og endelig overgik Francisco Javier Solana Ramos fra lønklasse C 1 til lønklasse B 5. Alle disse tjenestemænd overgik til den nye lønklasse, før den nye vedtægt trådte i kraft.

- 13 De omtvistede afgørelser kom til appellanternes kundskab i løbet af den første uge af maj måned 2004 i form af udaterede skrivelser udfærdiget af Europa-Parlamentets generaldirektør for personale med meddelelse om deres midlertidige lønklasse med virkning fra den 1. maj 2004. I medfør af disse afgørelser blev Pilar Angé Serranos lønklasse B 5 omdøbt til B*5, Jean-Marie Bras' lønklasse C 5 blev omdøbt til C*2, Dominiek Decouteres lønklasse B 5 blev omdøbt til B*5, Armin Haus lønklasse B 4 blev omdøbt til B*6, Adolfo Orcajo Teresas lønklasse C 4 blev omdøbt til C*3, og Francisco Javier Solana Ramos' lønklasse B 4 blev omdøbt til B*6.
- 14 Appellanternes midlertidige lønklasser blev omdøbt endnu engang med virkning fra den 1. maj 2006, dvs. efter den overgangsperiode, der blev indført ved den nye vedtægt, i medfør af artikel 8, stk. 1, i bilag XIII til den nye vedtægt. Pilar Angé Serranos midlertidige lønklasse B*5 skulle således omdøbes til AST 5, Jean-Marie Bras' midlertidige lønklasse C*2 skulle omdøbes til AST 2, Dominiek Decouteres midlertidige lønklasse B*5 skulle omdøbes til AST 5, Armin Haus midlertidige lønklasse B*6 skulle omdøbes til AST 6, Adolfo Orcajo Teresas midlertidige lønklasse C*3 skulle omdøbes til AST 3, og Francisco Javier Solana Ramos' midlertidige lønklasse B*6 skulle omdøbes til AST 6.
- 15 Hver af appellanterne indgav mellem den 13. maj og den 30. juli 2004 en klage over de omtvistede afgørelser, for så vidt som deres midlertidige indplacering fra den 1. maj 2004 derved blev fastlagt. Disse klager blev afslået ved individuelle afgørelser, som blev meddelt appellanterne mellem den 27. oktober og den 25. november 2004.

III — Proceduren for Retten

- ¹⁶ Ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 31. januar 2005 anlagde appelleranterne en sag med påstand dels om annullation af de omtvistede afgørelser samt af alle retsakter, der følger efter og/eller står i forbindelse med disse afgørelser, også selv om de fremkommer efter sagens anlæg, dels om, at Parlamentet tilpligtedes at betale erstatning, der efter billighed fastsattes til 60 000 EUR for hver appellat, idet der toges forbehold for en forhøjelse og/eller nedsættelse af beløbet under sagen.
- ¹⁷ Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Tredje Afdeling den 6. april 2005 fik Rådet for Den Europæiske Union tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Parlamentets påstande.
- ¹⁸ Under proceduren for Retten godkendte Parlamentets Præsidium ved afgørelse af 13. februar 2006 generalsekretærens forslag om bl.a. på ny at indplacere tjenestemænd, der havde skiftet kategori under den gamle vedtægt, men som efter 1. maj 2004 fortsat oppebar grundlønnen fra den gamle kategori. Som følge af denne afgørelse blev der den 20. marts 2006 truffet individuelle afgørelser vedrørende Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras og Adolfo Orcajo Teresa, hvorved Pilar Angé Serrano blev indplaceret på ny i den midlertidige lønklasse B*6, Jean-Marie Bras i den midlertidige lønklasse C*4 og Adolfo Orcajo Teresa i den midlertidige lønklasse C*4 med virkning fra den 1. maj 2004 for alle disse tjenestemænds vedkommende.

IV — Den appellerede dom

A — Formaliteten

- 19 I sit svarskrift for Retten havde Parlamentet rejst flere formalitetsindsigelser vedrørende bl.a. visse appellanterers søgsmålsinteresse.

1. Om Dominiek Decouteres søgsmålsinteresse

- 20 Parlamentet har gjort gældende, at Dominiek Decoutere ikke i løbet af 2002 var overgået fra kategori C til kategori B, efter at han havde bestået en intern udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en anden kategori, idet hans karriereforløb har været således: Hans lønklasse C 3 blev omdøbt til C*4 den 1. maj 2004, hvilken lønklasse efterfølgende, nemlig den 1. maj 2006, blev omdøbt til AST 4. Det følger heraf, at såfremt Dominiek Decoutere ikke var overgået til en ny kategori, ville hans lønklasse pr. 1. maj 2006 have været lavere end den, han nu er indplaceret i, nemlig AST 5. Efter Parlamentets opfattelse har han således ingen interesse i at anfægte den omtvistede afgørelse om fornyet indplacering for hans vedkommende.
- 21 Retten forkastede denne indsigelse, idet den udtalte, at Dominiek Decouteres overgang til en anden kategori som følge af, at han bestod den nævnte udvælgelsesprøve, ikke afspejledes i hans midlertidige indplacering i B*5 og derefter i lønklasse AST 5 pr. 1. maj 2006. Beviset herfor er, at mens Dominiek Decoutere som følge af sin overgang til kategori B var indplaceret i en højere lønklasse end tjenestemænd i lønklasse C 1, der ikke havde bestået en udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en ny kategori, ville han fra den 1. maj 2006 have været indplaceret i en lavere lønklasse end disse tjenestemænd, idet de var indplaceret i lønklasse AST 6, hvorimod han kun ville have været indplaceret i lønklasse AST 5.

2. Om Armin Haus søgsmålsinteresse

- 22 Parlamentet har gjort gældende, at Armin Hau ikke har nogen søgsmålsinteresse, eftersom han ikke er overgået fra kategori C til kategori B i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, i den gamle vedtægt, da han var midlertidigt ansat i kategori C, før han blev ansat som tjenestemand i kategori B, efter at han havde bestået den interne udvælgelsesprøve.
- 23 Retten forkastede denne indsigelse, idet den fastslog, at selv om det var godtgjort, at Armin Hau var midlertidigt ansat i lønklasse C 1 på det tidspunkt, hvor han bestod udvælgelsesprøven med henblik på overgang fra kategori C til kategori B, gav Parlamentet midlertidigt ansatte adgang til de interne udvælgelsesprøver med henblik på overgang til en anden kategori. Armin Hau har derfor kunnet deltage i en sådan udvælgelsesprøve på lige fod med tjenestemænd i kategori C. Retten påpegede derfor, at denne udvælgelsesprøve satte ham i stand til at avancere i rangordenen ved at overgå fra kategori C til kategori B på samme måde som de tjenestemænd, der havde bestået denne udvælgelsesprøve, og som var overgået til denne kategori. Retten fandt således, at beståelsen af udvælgelsesprøven med henblik på overgang til en anden kategori ikke havde gjort det muligt for Armin Hau at få adgang til en indplacering i en højere lønklasse, som han havde i forhold til tjenestemænd i den gamle kategori C, der ikke havde bestået en sådan udvælgelsesprøve.

3. Om bortfald af genstanden for påstanden om annullation af de omtvistede afgørelser for så vidt angår Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras og Adolfo Orcajo Teresa

- 24 Parlamentet har gjort gældende, at påstanden om annullation af de omtvistede afgørelser vedrørende Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras og Adolfo Orcajo Teresa var blevet uden genstand for deres vedkommende, eftersom disse afgørelser var blevet annulleret og erstattet af de individuelle afgørelser af 20. marts 2006, mens sagen verserede for Retten, og appellanterne ved disse afgørelser havde opnået den ønskede indplacering med tilbagevirkende kraft.

- 25 Retten bemærkede, at det var korrekt, at afgørelserne af 20. marts 2006 ikke fuldt ud imødekom de tre berørte appellanter klagepunkter i relation til de omtvistede afgørelser, der var truffet for deres vedkommende, for så vidt som de ikke genopretter indplaceringen i den højere lønklasse, som disse appellanter befandt sig i under den gamle vedtægt i forhold til tjenestemænd, der ikke havde bestået nogen intern udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en anden kategori under samme vedtægt.
- 26 Retten tog imidlertid Parlamentets indsigelse til følge. Den fastslog, at afgørelserne af 20. marts 2006 uden udtrykkeligt at angive, at de omtvistede afgørelser blev tilbagekaldt, alligevel ophævede de omtvistede afgørelsers retsvirkninger i forhold til de tre pågældende appeller, eftersom de finder anvendelse med tilbagevirkende kraft fra den 1. maj 2004. De omtvistede afgørelser vedrørende disse tre appellanter er således blevet en nullitet for deres vedkommende fra det tidspunkt, hvor de blev erstattet af afgørelserne af 20. marts 2006.
- 27 Retten indtog således det standpunkt, at formålet med annullationspåstanden, nemlig at få fjernet de omtvistede afgørelser, var blevet nået for så vidt angår de tre ovennævnte appellanter ved vedtagelsen og anvendelsen med tilbagevirkende kraft af de individuelle afgørelser af 20. marts 2006. Retten tog således ad notam, at appellanterne havde medgivet under retsmødet, at der ikke længere var anledning til at tage stilling til påstanden om annullation af de omtvistede afgørelser vedrørende Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras og Adolfo Orcajo Teresa.

B — *Om realiteten*

1. Om annullationspåstanden

- 28 Til støtte for deres påstand om annullation af de omtvistede afgørelser har appellanterne fremsat flere anbringender. De har for det første gjort gældende, at artikel 2 og 8 i bilag XIII til den nye vedtægt er ulovlige, for det andet at Parlamentet har

tilsidesat princippet om god forvaltningsskik og administrationens omsorgspligt, og endelig, for det tredje, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 6, 45 og 45a, samt af bilag XIII til vedtægten, samt at der foreligger en tilsidesættelse af princippet om forfremmelse på grundlag af fortjeneste, og at Parlamentet har anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

- 29 For klarhedens skyld er det kun den del af Rettens bedømmelse, der er anfægtet inden for rammerne af denne appel, der skal gengives.
- 30 Til støtte for ulovlighedsindsigelsen vedrørende artikel 2 og 8 i bilag XIII til den nye vedtægt har appellanterne anført, at der foreligger en tilsidesættelse af velerhvervede rettigheder, af retssikkerhedsprincippet, af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt af ligebehandlingsprincippet. Appellanterne har i det væsentlige gjort gældende, at de overgangsforanstaltninger, der er fastsat i bilag XIII til den nye vedtægt, ikke har gjort det muligt at afhjælpe deres problem, nemlig det tilbageslag i deres karriere, som de finder, at de har været udsat for, og heller ikke har beskyttet deres velerhvervede rettigheder med hensyn til indplacering i en lønklasse, der er højere end den, der gælder for tjenestemænd, der ikke havde bestået en intern udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en anden kategori under den gamle vedtægt.
- 31 Får så vidt angår velerhvervede rettigheder bemærkede Retten, at en tjenestemand kun kan støtte sig på velerhvervede rettigheder, såfremt det retsstiftende forhold er opstået under en bestemt vedtægt, fra tiden før vedtægtsbestemmelserne blev ændret (Domstolens dom af 19.3.1975, sag 28/74, Gillet mod Kommissionen, Sml. s. 463, præmis 5). Inden for rammerne af en ordning som den, der gælder for Fællesskabernes tjenestemænd, hvor rangordenen mellem tjenestemænd er underlagt ændringer, bemærkede Retten, at indplacering i en højere lønklasse, der er opnået af visse tjenestemænd i forhold til andre på et givet tidspunkt i deres karriere, ikke udgør en velerhvervet rettighed, som skal beskyttes ved vedtægtsbestemmelser som dem, der er gældende efter den 1. maj 2004.

- 32 Efter Rettens opfattelse har de tjenestemænd, der har bestået en intern udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en anden kategori før denne dato, imidlertid ret til at forvente, at vedtægten giver dem bedre karrierespøktiver end dem, som den giver de tjenestemænd, der ikke har bestået en sådan udvælgelsesprøve under den gamle vedtægt, og sådanne perspektiver udgør for dem velerhvervede rettigheder, der skal beskyttes i den nye vedtægt. I det foreliggende tilfælde fremgår det ikke nødvendigvis af de kriterier for fornyet indplacering, der er fastsat i artikel 2 og 8 i bilaget til den nye vedtægt, at karrierespøktiverne for tjenestemænd, der har bestået en sådan udvælgelsesprøve, ikke er bedre end dem, som tjenestemænd, der ikke har bestået disse udvælgelsesprøver, kan forvente. Tværtimod indeholder bilag XIII til den nye vedtægt, og navnlig artikel 10 heri, bestemmelser, der sondrer mellem tjenestemændene i forhold til den kategori, som de befandt sig i før den 1. maj 2004, idet der er fastsat muligheder for karriereadvancement, der varierer efter den kategori, hvori de befandt sig under den gamle vedtægt.
- 33 For så vidt angår tilsidesættelsen af den berettigede forventning udtalte Retten, at en tjenestemand ikke under henvisning til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning kan anfægte lovligheden af nye bestemmelser på et område, hvor lovgiver råder over et vidt skøn (Rettens dom af 11.2.2003, sag T-30/02, Leonhardt mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 41, og II, s. 265, præmis 55). Dette gælder for ændringen af tjenestemændenes karriereordning samt for vedtagelsen af overgangsregler, der ledsager denne ændring, herunder reglerne om indplacering i lønklasse i artikel 2 og 8 i bilag XIII til den nye vedtægt.
- 34 For så vidt angår anbringendet om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet konstaterede Retten, at det ikke fremgår af appellanternes skriftlige indlæg, hvorledes dette princip tilsidesættes ved artikel 2 og 8 i bilag XIII til den nye vedtægt, og at dette klagepunkt under alle omstændigheder er åbenbart ugrundet, eftersom tjenestemændene ikke har ret til at forvente, at vedtægten fastholdes i den udformning, som den havde, da de blev ansat (dommen i sagen Leonhardt mod Parlamentet, præmis 55).

- 35 Til støtte for anbringendet om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet har appellanterne anført, at tjenestemænd, der er indplaceret i en lavere kategori end den, som appellanterne er i, som følge af den nye indplacering i lønklasse pr. 1. maj 2006 er placeret i en lønklasse, der er højere eller på samme niveau som den, som disse sidstnævnte befinder sig i. Dominiek Decoutere er desuden indplaceret anderledes end de tjenestemænd, der har bestået den samme udvælgelsesprøve.
- 36 Retten bemærkede herved, at indplacering af tjenestemænd, der har bestået en intern udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en ny kategori før den 1. maj 2004, i en lønklasse, der er lavere end eller på samme niveau som den, der gælder for tjenestemænd, der ikke har bestået en sådan udvælgelsesprøve, ikke udgør en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet. Henset til den markante ændring af karriereordningen er sammenligningen mellem tjenestemændenes rangorden før og efter denne dato nemlig ikke i sig selv afgørende for, om ligebehandlingsprincippet kan antages at være blevet tilsidesat ved artikel 2 og 8 i bilag XIII til den nye vedtægt. Under alle omstændigheder har de tjenestemænd, der bestod udvælgelsesprøven med henblik på overgang til en ny kategori, takket være de bestemmelser, som de hævder er ulovlige, opnået bedre perspektiver for fremgang i deres karriere.
- 37 For så vidt angår det andet led af dette anbringende, nemlig situationen for Dominiek Decoutere, der hævder med urette at være blevet behandlet anderledes i forhold til andre personer, der har bestået samme udvælgelsesprøve, konstaterede Retten desuden, at de øvrige ansøgere var blevet ansat som tjenestemænd under den nye vedtægt, hvorfor Dominiek Decoutere og disse sidstnævnte ikke havde samme retsstilling.

2. Om erstatningspåstanden

- 38 Appellanterne har til støtte for deres erstatningspåstand gjort gældende, at der bør kompenseres for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som de har lidt, efter en eventuel annullation af de omtvistede afgørelser, derved at de tilkendes en godtgørelse

svarende til samtlige de beløb, som de ville have oppebåret, såfremt de var blevet indplaceret i den lønklasse, der rent faktisk svarede til deres funktioner.

39 Retten foretog en særskilt bedømmelse af Pilar Angé Serranos, Jean-Marie Bras' og Adolfo Orcajo Teresas erstatningskrav på den ene side, og Dominiek Decouteres, Armin Haus og Francisco Javier Solana Ramos' krav på den anden side.

40 For så vidt angår den første gruppe af disse tjenestemænd konstaterede Retten, uafhængigt af den hævdede ulovlighed af de omtvistede afgørelser vedrørende disse tjenestemænd, som Retten ikke tog stilling til, at mindst én af de øvrige betingelser for at ifalde erstatningsansvar ikke var opfyldt. Med hensyn til det påståede tab vurderede Retten, at den fornyede indplacering, der havde fundet sted som følge af de afgørelser, der var truffet, mens sagen verserede, ikke havde medført nogen lønstigning i kraft af de midlertidige lønklasser, og at appellanterne under disse omstændigheder ikke havde ført bevis for, at de havde lidt et tab. Med hensyn til den angivelige ikke-økonomiske skade bemærkede Retten, at Parlamentet ved at træffe de omtvistede afgørelser vedrørende disse appellanter blot havde anvendt artikel 2, stk. 1, i bilag XIII til den nye vedtægt, og at princippet om god forvaltningsskik og administrationens omsorgspligt under disse omstændigheder ikke var blevet tilsidesat. Endelig fremhævede Retten, at Parlamentet ved at træffe afgørelserne af 20. marts 2006 og anvende dem med tilbagevirkende kraft satte disse appellanter i stand til at avancere til lønklasser, der er højere end dem, som de var blevet indplaceret i ved de omtvistede afgørelser.

41 For så vidt angår den anden gruppe af appellanter bemærkede Retten, at der i det foreliggende tilfælde er en snæver forbindelse mellem annullationspåstanden og påstanden om erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som de led som følge af deres midlertidige indplacering. Da de anbringender, der var fremsat til støtte for annullationspåstanden, var blevet forkastet, udledte Retten deraf, at Parlamentet

ikke har udvist nogen retsstridig adfærd, der kan bevirke, at Det Europæiske Fællesskab ifalder erstatningsansvar over for disse tre appellanter.

V — Parternes påstande for Domstolen

⁴² Appellanterne har nedlagt følgende påstande for Domstolen:

- Appellen antages til realitetsbehandling, og appellanterne gives medhold i sagen, hvorfor

- den afsagte dom ophæves, dels for så vidt som det i dommen fastslås, at det er uforholdent at træffe afgørelse med hensyn til den første påstand for så vidt angår Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras og Adolfo Orcajo Teresa, dels for så vidt som deres erstatningspåstand forkastes, og

- for så vidt angår Dominiek Decoutere, Armin Hau og Francisco Javier Solana Ramos domskonklusionens punkt 2 og 4 ophæves, hvorved Europa-Parlamentet frifindes, og appellanterne pålægges at bære deres egne sagsomkostninger, samt de dermed forbundne præmisser.

43 Appellanterne har ligeledes nedlagt påstand om, at Domstolen selv træffer afgørelse i realiteten, og appellerne gives medhold i deres oprindelige søgsmål i sag T-47/05, hvorfor:

— afgørelserne vedrørende appellanternes indplacering i lønklasse efter den nye vedtægts ikrafttræden annulleres

— Europa-Parlamentet tilpligtes at betale en erstatning, der efter billighed fastsættes til 60 000 EUR for hver appellant, og

— Europa-Parlamentet tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagens omkostninger.

44 Endelig har de nedlagt påstand om, at Europa-Parlamentet under alle omstændigheder tilpligtes at betale sagens omkostninger for begge instanser.

45 I sit svarskrift har Parlamentet ligeledes iværksat en kontraappel, hvorved det har nedlagt følgende påstand:

— Kontraappellen antages til realitetsbehandling, og Europa-Parlamentet gives medhold, og følgelig ophæves den appellerede dom, for så vidt som påstanden om afvisning af Dominiek Decoutere og Armin Hau ikke blev taget til følge.

- I øvrigt forkastes appellen.

- Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne i denne instans.

⁴⁶ Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Appellen forkastes.

- Appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

VI — Appellen

⁴⁷ Appellanterne har i appelskriftet fremsat to særskilte grupper af anbringender. Den første gruppe vedrører Rettens bedømmelse af formaliteten og realiteten af de påstande, der var nedlagt af Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras og Adolfo Orcajo Teresa. Den anden gruppe vedrører Rettens bedømmelse af formaliteten og realiteten af de påstande, der var nedlagt af Dominiek Decoutere, Armin Hau og Francisco Javier Solana Ramos.

⁴⁸ Parlamentet har i kontraappelskriftet anfægtet den del af den appellerede dom, der vedrører afvisningen af den afvisningspåstand, som det nedlagde for førsteinstansen støttet på Dominiek Decouteres og Armin Haus manglende søgsmålsinteresse.

A — Om den del af den appellerede dom, der vedrører Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras og Adolfo Orcajo Teresa

1. Om den del af den appellerede dom, der vedrører Rettens konklusion om, at det var uforholdende at træffe afgørelse vedrørende annullationspåstanden

a) Parternes argumenter

⁴⁹ Appellanterne har fremsat to anbringender vedrørende en urigtig retsanvendelse, som Retten skulle have foretaget, og utilstrækkelige og selvmodsigende præmisser i den appellerede dom.

⁵⁰ De har gjort gældende, at det i tilsvarende sager i Domstolens praksis er blevet fastslået, at opretholdelsen af søgsmålsinteressen i tilfælde, hvor den anfægtede retsakt er blevet erstattet, mens sagen verserer, kan følge af, at der foreligger en risiko for, at en fællesskabsinstitution gentager den angiveligt retsstridige handling. Herved har appellanterne bl.a. henvist til dom af 24. juni 1986, AKZO Chemie BV og AKZO Chemie UK Ltd mod Kommissionen (sag 53/85, Sml. s. 1965, præmis 21), og af 26. april 1988, Apesco mod Kommissionen (sag 207/86, Sml. s. 2151, præmis 16). Efter appellanternes opfattelse kan opretholdelsen af en sagsøgers søgsmålsinteresse ligeledes følge af dennes interesse i at opnå kompensation for den skade, som er forvoldt ved den afgørelse, der har mistet sin retskraft. I denne forbindelse har de bl.a. henvist til dom af 5. marts 1980, Könecke Fleischwarenfabrik mod Kommissionen (sag 76/79, Sml. s. 665, præmis 9), af 31. marts 1998, Frankrig m.fl. mod Kommissionen (forenede sager C-68/94 og C-30/95, Sml. I, s. 1375, præmis 74), og af 7. juni 2007, Wunenburger mod Kommissionen (sag C-362/05 P, Sml. I, s. 4333, præmis 42).

⁵¹ De har desuden fremhævet, at de afgørelser om fornyet indplacering, der blev vedtaget, mens sagen verserede for Retten, ikke i det foreliggende tilfælde fuldt ud

imødekommer de klagepunkter, som de havde fremført for førsteinstansen, navnlig med hensyn til ulovligheden af artikel 2 og 8 i bilag XIII til den nye vedtægt, og fortsat lader en del af deres krænkede rettigheder bestå som følge af den manglende overholdelse af ligebehandlingsprincippet, af princippet om beskyttelse af deres velerhvervede rettigheder og af retssikkerhedsprincippet. Der er nemlig ikke blot tale om, at disse afgørelser ikke formelt og udtrykkeligt tilbagekalder de omtvistede afgørelser vedrørende de berørte appellanter, de genopretter heller ikke indplaceringen i den højere lønklasse, som de ville være blevet indplaceret i under den gamle vedtægt, og som de fortabte retten til ved anvendelsen af de omtvistede afgørelser.

- 52 Parlamentet har hertil anført, at ifølge den retspraksis fra Domstolen, som appellerterne har henvist til, skal sagens genstand såvel som søgsmålsinteressen bestå indtil retsafgørelsen, og resultatet af søgsmålet skal kunne bibringe appellanten en fordel (dommen i sagen Wunenburg mod Kommissionen, præmis 42). Dette er efter Parlamentets opfattelse ikke tilfældet i den foreliggende sag. Dels har de nye afgørelser nemlig samme genstand som de omtvistede afgørelser, som de erstatter ex tunc, dels kunne Retten kun annullere de første afgørelser uden at kunne erstatte dem på institutionens vegne. Desuden var der ingen risiko for gentagelse af den angiveligt ulovlige handling, idet indplaceringsordningen blev ændret ved de nye afgørelser.
- 53 Parlamentet har desuden fremhævet, at de omhandlede appellanter, således som det fremgår af den appellerede dom, under retsmødet medgav, at de ikke længere havde interesse i, at Retten tog stilling til, om de omtvistede afgørelser skulle annulleres for deres vedkommende. De pågældende appellanter omformulerede heller ikke deres påstande under proceduren for Retten med henblik på at anfægte afgørelserne af 20. marts 2006, hvorved de omtvistede afgørelser blev erstattet.
- 54 Med hensyn til konsekvenserne af, at det er uforholdende at træffe afgørelse om erstatningspåstanden, har Parlamentet endelig anført, at Retten valgte at undersøge, uafhængigt af vurderingen af lovligheden af de omtvistede afgørelser, om de to andre kumulative betingelser for, at De Europæiske Fællesskaber kunne ifalde

erstatningsansvar, var opfyldt, og derved kunne konstatere, at appellanterne under alle omstændigheder ikke havde ført bevis for, at der forelå en økonomisk og en ikke-økonomisk skade.

b) Domstolens bemærkninger

- 55 Det fremgår af den appellerede doms præmis 90, hvis indhold i denne henseende ikke er blevet anfægtet ved appellen, at appellanterne ved at samtykke i, at Retten ikke længere skulle tage stilling til deres annullationspåstand, skal anses for at have frafaldet denne påstand. Da der således ikke var nedlagt en sådan påstand for Retten, kunne den kun tage den erklæring, der blev afgivet under retsmødet, ad notam. Som Parlamentet har anført i sit svarskrift, forsøgte appellanterne heller ikke at omformulere deres påstande for Retten ved at anfægte afgørelserne af 20. marts 2006. De pågældende appellanter foretrak i stedet at anlægge en sag til prøvelse af disse afgørelser for Retten for EU-Personalesager.
- 56 Da denne konstatering i sig selv begrunder den appellerede dom på dette punkt, skal dette anbringende anses for at være ugrundet.

2. Om frifindelsen for erstatningspåstanden

a) Parternes argumenter

- 57 Til støtte for deres anbringende vedrørende den omstændighed, at Retten frifandt Europa-Parlamentet for deres erstatningspåstand, har Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras og Adolfo Orcajo Teresa påberåbt sig, at den appellerede dom indeholder

en utilstrækkelig begrundelse med hensyn til den ikke-økonomiske skade, som de mener at have været udsat for. Efter deres opfattelse har de klagepunkter, som de har angivet i stævningen med hensyn til deres erstatningspåstand, herved en betydeligt længere rækkevidde end dem, som Retten behandlede i den appellerede dom, idet de ligeledes omfatter den usikre situation, som de blev bragt i, med afsmittende virkning på deres karriere samt på deres arbejds- og familieliv. Den yderst kortfattede vurdering, som Retten foretog af denne påstand, tog imidlertid ikke hensyn til den nye skade, som de blev påført ved udfærdigelsen af nye indplaceringsafgørelser. Den omstændighed, at de omtvistede afgørelser blev erstattet, mens sagen verserede, udgjorde på ingen måde en passende og tilstrækkelig kompensation for de tre appellanternes ikke-økonomiske skade, for så vidt som de fortsat befinder sig i en tilstand af bekymring og usikkerhed med hensyn til deres videre karriereforløb.

- 58 Parlamentet har gjort opmærksom på, at appellanterne ikke sondrer mellem den skade, som de angiveligt er blevet forvoldt ved de omtvistede afgørelser, og den skade, som efter deres opfattelse fortsat består som følge af deres indplacering i en anden lønklasse ved de afgørelser, der erstatter de omtvistede afgørelser. Selv hvis det blev lagt til grund, at skaden fortsat bestod, ville det i det foreliggende tilfælde have været umuligt for Retten at vurdere omfanget af en sådan skade uden at have foretaget en realitetsprøvelse af de nye afgørelser om de tre appellanternes indplacering i lønklasse. Under alle omstændigheder er Parlamentet af den opfattelse, at appellanterne, efter at disse afgørelser om fornyet indplacering blev truffet, har haft en fremgang i deres karriere.

b) Domstolens bemærkninger

- 59 I den appellerede doms præmis 168 bemærkede Retten indledningsvis, at det inden for rammerne af en erstatningspåstand fremsat af en tjenestemand er en forudsætning for, at Fællesskabet kan ifalde erstatningsansvar, at en række betingelser er opfyldt vedrørende retsstridigheden af den adfærd, som den omhandlede institution hævdes at have udvist, og eksistensen af en skade samt årsagsforbindelsen mellem den pågældende institutions adfærd og den påberåbte skade. Retten bemærkede endvidere i dommens præmis 169, at disse tre betingelser for, at Fællesskabet kan ifalde erstatningsansvar, skal være opfyldt samtidigt, hvilket indebærer, at Fællesskabet skal frifindes for erstatningspåstanden, så snart en af disse betingelser ikke er opfyldt.

- 60 For så vidt angår den ikke-økonomiske skade, som Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras og Adolfo Orcajo Teresa hævder at have lidt som følge af, at Parlamentet angiveligt har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik og administrationens omsorgspligt, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 175, at Parlamentet ikke tilsidesatte det nævnte princip og den nævnte forpligtelse ved blot at støtte de omtvistede afgørelser på vedtægtens bestemmelser, hvorefter den konkluderede, at der i det foreliggende tilfælde således ikke var ført bevis for den retsstridige adfærd, som appellanterne hævdede lå til grund for den ikke-økonomiske skade, de angiveligt havde lidt.
- 61 Retten har således i tilstrækkeligt omfang begrundet, at den ikke tog påstanden om erstatning for ikke-økonomisk skade til følge. Rettens blotte konstatering af, at der ikke var ført bevis for den påståede retsstridige adfærd, var tilstrækkelig til at begrunde, at Parlamentet blev frifundet for denne påstand, idet en af de i den appellerede doms præmis 169 nævnte tre betingelser ikke var opfyldt. Det påhvilede følgelig ikke Retten i yderligere omfang at begrunde sin dom ved desuden at tage stilling til, om den hævdede ikke-økonomiske skade forelå.
- 62 Dette appelanbringende skal derfor forkastes som ugrundet.

B — Om den del af den appellerede dom, der vedrører Dominiek Decoutere samt Armin Hau og Francisco Javier Solana Ramos

1. Formaliteten vedrørende Dominiek Decouters og Armin Haus søgsmål

a) Parternes argumenter

- 63 I sin kontraappel har Parlamentet vedrørende Dominiek Decoutere anført, at den pågældende appellatant var blevet indplaceret i kategori B, efter han havde bestået

udvælgelsesprøven med henblik på overgang til en ny kategori, og at han følgelig befandt sig i samme situation som alle tjenestemænd, der var indplaceret i kategori B under den gamle vedtægt på det tidspunkt, hvor den nye vedtægt trådte i kraft. Parlamentet har fremhævet, at denne tjenestemand i modsætning til Rettens konstateringer var indplaceret i lønklasse C 3, før den interne udvælgelsesprøve blev afholdt, og efter at have bestået denne udvælgelsesprøve i lønklasse B 5, derefter B*5 og endelig AST 5. Som følge af disse forfremmelser er han på nuværende tidspunkt indplaceret i lønklasse AST 7. Appellanten er således blevet indplaceret på ny under den nye vedtægt med udgangspunkt i hans indplacering i kategori B og ikke i kategori C under den gamle vedtægt. Parlamentet har i det væsentlige gjort gældende, at Dominiek Decoutere efter den nye vedtægts ikrafttræden har opnået samme karriereavancement som de tjenestemænd, der havde opnået kategori B under den gamle vedtægt, og at han følgelig ikke blev behandlet anderledes end disse tjenestemænd.

64 Med hensyn til Armin Hau har Parlamentet anført, at Retten fejlagtigt fastslog, at den pågældende appellant var i samme situation som de øvrige appellanter. På det tidspunkt, hvor han deltog i udvælgelsesprøven, var han nemlig midlertidigt ansat, og fordi han bestod denne, overgik han ikke fra én kategori til en anden, men gik fra at være midlertidigt ansat til at være tjenestemand. Retten kvalificerede Armin Haus situation fejlagtigt, eftersom denne appellant, som følge af at han bestod udvælgelsesprøven med henblik på overgang til en anden kategori, ikke avancerede i lønklasse, men ændrede sin vedtægtsmæssige stilling.

65 Appellanterne har gjort gældende, at Parlamentet blot har gentaget de argumenter, som det allerede havde fremført for førsteinstansen, og atter har rejst tvivl om de faktiske konstateringer. Anbringendet bør efter appellanternes opfattelse afvises. Hvad angår realiteten anser de den appellerede doms begrundelse for at forkaste afvisningspåstanden for at være korrekt.

b) Domstolens bemærkninger

- ⁶⁶ Med hensyn til Dominiek Decoutere bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 68-70 forkastede den afvisningspåstand, som Parlamentet havde fremsat i første instans, idet den fastslog, at denne appellant havde søgsmålsinteresse. Retten fremhævede, at den pågældende, der var overgået fra lønklasse C 3 til lønklasse B 5, den 1. maj 2006 befandt sig i en lønklasse, der lå under den, som tjenestemænd i lønklasse C 1, der ikke havde bestået en udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en anden kategori under den gamle vedtægt, var indplaceret i.
- ⁶⁷ I denne forbindelse må det konstateres, at Retten ikke begik en fejl, da den i den appellerede doms præmis 68-70 påpegede, at det klagepunkt, som Dominiek Decoutere fremførte i første instans, vedrører den omstændighed, at hans indplacering efter reglerne i den nye vedtægt ikke afspejler den overgang til en ny kategori, der følger af, at han bestod udvælgelsesprøven, og at dette klagepunkt følgelig vedrører den angiveligt manglende hensyntagen til hans beståelse af udvælgelsesprøven, henset til indplaceringen af de af appellantens kolleger, der befandt sig i samme kategori under den gamle vedtægt, og som ikke bestod den samme udvælgelsesprøve.
- ⁶⁸ Som Retten fastslog, har Dominiek Decoutere hovedsageligt anfægtet en forvanskning af de hierarkiske forhold, der var skabt under den gamle vedtægt, hvilken forvanskning påstås at være forårsaget af overgangsreglerne for indplacering i bilag XIII til den nye vedtægt.
- ⁶⁹ Det følger heraf, at Retten, i det omfang den omtvistede afgørelse ikke imødekommer Dominiek Decoutere med hensyn til dette klagepunkt, med rette forkastede Parlamentets afvisningspåstand.

- 70 Dette anbringende under kontraappellen er derfor ugrundet.
- 71 Med hensyn til Armin Hau bemærkede Retten, at denne appellant i sin egenskab af midlertidigt ansat deltog i udvælgelsesprøven med henblik på overgang til en anden kategori på lige fod med tjenestemændene, og at han som følge af den omtvistede afgørelse for sit vedkommende mistede indplaceringen i en lønklasse, der var højere end den, som tjenestemænd i den gamle kategori C, der ikke havde bestået en sådan udvælgelsesprøve, befandt sig i. Han havde således søgsmålsinteresse.
- 72 Herved bemærkes, at Parlamentets argumentation vedrørende spørgsmålet, om Armin Haus søgsmål kan antages til realitetsbehandling, ikke vedrører appellants søgsmålsinteresse, og dermed ikke formaliteten vedrørende hans søgsmål, men realiteten og navnlig appellants ret til som følge af sin beståelse af en udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en anden kategori at modtage en anden behandling med hensyn til sit karriereadvancement end den, der blev anvendt for tjenestemænd, der var indplaceret i lønklasse C, inden den nye vedtægt trådte i kraft. Disse argumenter kan således ikke rejse tvivl om, at hans søgsmål kan antages til realitetsbehandling.
- 73 Det var derfor med Rette, at Retten fremmede Armin Haus søgsmål til realitetsbehandling.
- 74 Det fremgår af ovenstående, at de anbringender, der er fremsat inden for rammerne af kontraappellen, ikke kan tiltrædes, hvorfor den bør forkastes i det hele.

2. Om forkastelsen af ulovlighedsindsigelsen vedrørende artikel 2 og 8 i bilag XIII til den nye vedtægt

a) Om anbringenderne vedrørende tilsidesættelse af velerhvervede rettigheder

i) Parternes argumenter

⁷⁵ Appellanterne har i modsætning til det af Retten med en utilstrækkelig begrundelse påståede gjort gældende, at afskaffelsen af den gamle indplacering i lønklasse ved den nye vedtægt udgør en tilsidesættelse af velerhvervede rettigheder. Deres udnævnelse i en højere lønklasse kan reelt sidestilles med en forfremmelse, der har fundet sted før vedtægtsreformen. Appellanterne har ligeledes bestridt Rettens vurderinger i den appellerede doms præmis 113-118 vedrørende de bedre karrierespøktiver, som de ifølge Retten skulle have i forhold til tjenestemænd, der ikke har bestået en sådan udvælgelsesprøve. De har endvidere gjort gældende, at til forskel fra appellanterne i den sag, der gav anledning til dom af 22. december 2008, Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen (sag C-443/07 P, Sml. I, s. 10945), der ikke var tjenestemænd, da den nye vedtægt trådte i kraft, og som derfor kun kunne komme i betragtning med henblik på at blive udnævnt til tjenestemænd, var appellanterne i den foreliggende sag allerede tjenestemænd og havde bestået en intern udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en anden kategori, hvilket udgjorde det retsstiftende forhold for deres velerhvervede ret til at avancere til en højere lønklasse.

⁷⁶ Parlamentet har herved fremhævet, at appellanterne selv efter den nye vedtægts ikrafttræden er avanceret hurtigere end de af deres kolleger, der ikke har bestået en sådan intern udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en ny kategori. Den nye vedtægts ikrafttræden har derfor på ingen måde gjort indgreb i deres rettigheder.

⁷⁷ Rådet har gjort gældende, at en retlig og faktisk situation for en gruppe af tjenestemænd, defineret i forhold til den situation, hvori en anden gruppe tjenestemænd

befinder sig, og ikke i absolutte termer, ikke er tilstrækkelig varig og endelig til at kunne kvalificeres som en velerhvervet rettighed. Rangordenen mellem tjenestemænd er desuden altid undergivet ændringer, og karriereperspektiverne er altid underlagt visse usikkerhedsmomenter. Dette er grunden til, at man ikke kan tale om velerhvervede rettigheder på dette område. Rådet er således af den opfattelse, at Retten nåede frem til en urigtig konklusion, da den anerkendte, at appellerterne havde en velerhvervet ret til karriereavancement. Deres situation var på tidspunktet for vedtægtsreformen kun vagt fastlagt, og den kunne ikke udgøre en rettighed, der begrænser lovgivers vide skønsbeføjelse, således som den er anerkendt af Domstolen i dommen i sagen Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen.

ii) Domstolens bemærkninger

- 78 I den appellerede doms præmis 107 fastslog Retten bl.a., at den indplacering i en højere lønklasse, der er opnået af visse tjenestemænd i forhold til andre på et givet tidspunkt i deres karriere, ikke udgør en velerhvervet rettighed, som skal beskyttes af den nye vedtægt.
- 79 Retten konstaterede endvidere i den appellerede doms præmis 109, at Dominiek Decoutere, Armin Hau og Francisco Javier Solana Ramos, før den nye vedtægt trådte i kraft, var avanceret i deres karriere som følge af, at de havde bestået interne udvælgelsesprøver med henblik på overgang til en anden kategori. De var således indplaceret i en lønklasse, der var højere end den, som tjenestemænd, der ikke havde bestået sådanne udvælgelsesprøver, var indplaceret i.
- 80 På grundlag af denne konstatering fastslog Retten i den appellerede doms præmis 110, at de forbedrede karriereperspektiver, som appellerterne havde opnået under den gamle vedtægt, i forhold til tjenestemænd, der ikke havde bestået de samme udvælgelsesprøver, udgør velerhvervede rettigheder, der skal beskyttes af den nye vedtægt.

- 81 Retten bemærkede derefter i den appellerede doms præmis 114-117, at lovgiver ved hjælp af advancementsbestemmelserne i artikel 10 i bilag XIII til vedtægten har fastsat midler til differentiering mellem tjenestemændenes karrierer afhængigt af den kategori, som de tilhørte under den gamle vedtægt. Retten fandt, at disse bestemmelser gjorde det muligt at sikre de nævnte velerhvervede rettigheder.
- 82 Herved bemærkes, at den retlige binding mellem tjenestemændene og administrationen efter Domstolens praksis er af vedtægtsmæssig og ikke kontraktmæssig art. Tjenestemændenes rettigheder og forpligtelser kan derfor til hver en tid ændres af lovgiver under overholdelse af de fællesskabsretlige krav (dommen i sagen Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis).
- 83 I princippet finder ændringslove til en lovbestemmelse, såsom forordninger om ændringer af vedtægten, i mangel af modstående bestemmelse anvendelse på fremtidige virkninger af situationer, som er opstået, mens den tidligere lov var gældende (jf. i denne retning dom af 29.6.1999, sag C-60/98, Butterfly Music, Sml. I, s. 3939, præmis 24, og dommen i sagen Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen, præmis 61).
- 84 Der gælder kun noget andet for situationer, der er opstået og endeligt realiseret, mens den tidligere bestemmelse var gældende, som skaber velerhvervede rettigheder (jf. i denne retning dom af 14.4.1970, sag 68/69, Brock, Sml. 1970, s. 37, org.ref.: Rec. s. 171, præmis 7, af 5.12.1973, sag 143/73, SOPAD, Sml. s. 1433, præmis 8, og af 10.7.1986, sag 270/84, Licata mod ØSU, Sml. s. 2305, præmis 31, samt dommen i sagen Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen, præmis 62). En rettighed er velerhvervet, når dens retsstiftende forhold er opstået før lovændringen (dommen i sagen Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen, præmis 63).
- 85 I det foreliggende tilfælde kan det konstateres, at de appellanter, der er avanceret i deres karriere, fordi de har bestået en intern udvælgelsesprøve, har erhvervet en ret til bevarelse af det advancement, der derved er opnået under den gamle vedtægt. I

modsætning til hvad de har gjort gældende, indebærer en sådan ret imidlertid kun, at de undergives samme vedtægtsmæssige behandling, navnlig for så vidt angår advancement i deres karriere, som den, der gælder for alle tjenestemænd i den nye lønklasse, som de således er avanceret til.

- ⁸⁶ Den vide skønsbeføjelse, som lovgiver råder over med hensyn til at foretage de nødvendige vedtægtsmæssige ændringer under de omstændigheder, der er nævnt ovenfor i denne doms præmis 82 og 83, og navnlig til at ændre opbygningen af tjenestemændenes lønklasser, kan ikke give lovgiver adgang til at foretage ændringer, der bl.a. ikke er nødvendige, eller som ikke tager hensyn til de kompetencer, som det er meningen, at disse lønklasser skal afspejle. Lovgiver kan imidlertid ikke derved være forpligtet til strengt at overholde de forhold, der bestod mellem disse lønklasser før vedtægtsændringen.
- ⁸⁷ Appellanterne kan derfor ikke med føje påberåbe sig angiveligt velerhvervede rettigheder med hensyn til at blive indplaceret i en højere lønklasse, der er opnået under den gamle vedtægt, for at hævde, at artikel 2 og 8 i bilag XIII til den nye vedtægt er retsstridige.
- ⁸⁸ Under disse omstændigheder og henset til, at lovgiver, som Retten påpegede i den appellerede doms præmis 114, i den nye vedtægt har fastsat bestemmelser, hvorved disse tjenestemænds karriereavancement varierer efter den kategori, som de tilhørte under den gamle vedtægt, kan appellanterne ikke med føje hævde, at Retten, der i tilstrækkeligt omfang har begrundet sin bedømmelse, foretog en urigtig retsanvendelse ved at forkaste deres anbringende om tilsidesættelse af deres velerhvervede rettigheder.

b) Anbringendet om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning

i) Parternes argumenter

⁸⁹ Hvad angår tilsidesættelsen af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er appellanterne af den opfattelse, at Retten med urette og med en utilstrækkelig begrundelse lagde til grund, at de ikke har nogen berettiget forventning om opretholdelse af en bestående situation i mangel af velerhvervede rettigheder. Rækkevidden af disse to principper er efter appellanternes opfattelse forskellig, fordi grundlaget for princippet om beskyttelse af den berettigede forventning adskiller sig fra erhvervelsen af en sådan rettighed. Til forskel fra appellanterne i sagen Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen har appellanterne i denne sag støttet deres forventning om karriereadvancement på den omstændighed, at de har bestået en udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en anden kategori, og følgelig på en situation, der er opstået, før den nye vedtægt trådte i kraft. En accept af, at lovgiver kan undlade at tage hensyn til en sådan forventning, svarer til at hæve lovgiver over det almindelige princip om beskyttelse af den berettigede forventning.

⁹⁰ I denne forbindelse har Rådet påpeget, at appellanternes karriereperspektiver ikke har en tilstrækkelig varig karakter til, at de kan anses for velerhvervede. Det har endvidere bemærket, at borgerne ifølge dommen i sagen Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen ikke under henvisning til dette princip kan anfægte lovligheden af en ny bestemmelse inden for området for Fællesskabets tjenestemandret.

ii) Domstolens bemærkninger

⁹¹ I den appellerede doms præmis 121 fastslog Retten af de grunde, der er nævnt ovenfor i denne doms præmis 34, at appellanterne ikke under henvisning til princippet om beskyttelse af den berettigede forventning kan anfægte lovligheden af en vedtægtsbestemmelse.

- 92 En sådan bedømmelse, der er tilstrækkeligt begrundet, af rækkevidden af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er ikke udtryk for en urigtig retsanvendelse.
- 93 Borgerne kan nemlig ikke under henvisning til princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning anfægte anvendelsen af en ny bestemmelse, navnlig ikke på et område, hvor lovgiver råder over et vidt skøn, som det i denne sag omhandlede (dom af 19.11.1998, sag C-284/94, Spanien mod Rådet, Sml. I, s. 7309, præmis 43, og dommen i sagen Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen, præmis 91).
- 94 Det følger heraf, at appellanternes argumenter vedrørende tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er ugrundede.

c) Anbringendet om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet

i) Parternes argumenter

- 95 Efter appellanternes opfattelse anlagde Retten en urigtig fortolkning af ligebehandlingsprincippet ved at lægge til grund, at selv om man antog, at de omtvistede afgørelser medførte et tab i karrieremæssig henseende i forhold til de af deres kolleger, der ikke havde bestået en intern udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en anden kategori, ville dette princip ikke være tilsidesat. Ifølge appellanterne anerkendte Retten således, med en utilstrækkelig begrundelse, at forskellige situationer kan behandles ens. Retten fastslog desuden fejlagtigt, at de omhandlede overgangsregler kan opfylde kravene til overholdelse af dette princip.

- 96 For så vidt angår Dominiek Decouters situation afviste Retten med urette at skride ind over for den omstændighed, at han med hjemmel i bl.a. artikel 2, stk. 1, og artikel 4 og 5 i bilag XIII til den nye vedtægt er blevet behandlet anderledes i forhold til tjenestemænd, der har bestået samme udvælgelsesprøve, og som således har samme retsstilling som ham.
- 97 Parlamentet og Rådet har hertil indvendt, at Retten med rette erklærede, at karriereordningen blev markant ændret ved den nye vedtægt, men at der efter den nye vedtægt gælder fordele for tjenestemænd, der er blevet indplaceret i en højere lønklasse, før den nye vedtægt trådte i kraft. Rådet har desuden fremhævet, at indplaceringen i den nye rangorden ikke i sig selv er afgørende for bedømmelsen af, om lovgiver har taget hensyn til forskellene i karrierespøktiver mellem tjenestemænd, der under den gamle vedtægt har bestået en udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en anden kategori, og dem, der ikke har bestået en sådan.
- 98 For så vidt angår Dominiek Decouters situation har Parlamentet og Rådet fremhævet, at Rettens fortolkning af de omhandlede bestemmelser blev bekræftet af dommen i sagen Centeno Mediavilla m.fl., hvori Domstolen fastslog, at tjenestemænd, der er blevet ansat på to forskellige tidspunkter, ikke kan anses for at have samme retsstilling.

ii) Domstolens bemærkninger

- 99 Som det fremgår af Domstolens praksis, foreligger der en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, der finder anvendelse på Fællesskabets tjenestemandret, når to persongrupper, hvis faktiske og retlige situation ikke adskiller sig væsentligt fra hinanden, ved deres ansættelse behandles forskelligt, og en sådan forskelsbehandling ikke er objektivt begrundet (jf. dom af 11.1.2001, sag C-459/98 P, Martínez del Peral Cagigal mod Kommissionen, Sml. I, s. 135, præmis 50, og dommen i sagen Centeno Mediavilla m.fl., præmis 76).

- 100 Lovgiver er ligeledes ved vedtagelsen af bestemmelser, der bl.a. finder anvendelse på området for Fællesskabets tjenestemandsret, principielt forpligtet til at respektere det almindelige ligebehandlingsprincip (dommen i sagen Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen, præmis 78).
- 101 Som Retten med føje bemærkede i den appellerede doms præmis 142, fremgår det ligeledes af retspraksis, at ligebehandlingsprincippet tilsidesættes, når to forskellige situationer behandles ens (jf. herved dom af 11.9.2007, sag C-227/04 P, Lindorfer mod Rådet, Sml. I, s. 6767, præmis 63).
- 102 Retten fastslog i denne forbindelse i den appellerede doms præmis 145, at de appellanter, der har bestået en intern udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en anden kategori under den gamle vedtægt, ikke befinder sig i den samme retlige eller faktiske situation som de tjenestemænd, der ikke har bestået en sådan udvælgelsesprøve. Den fastslog endvidere i den appellerede doms præmis 146 og 147, at de førstnævnte i overensstemmelse med vedtægtens bestemmelser har opnået bedre karriereperspektiver end de sidstnævnte, hvilket der blev taget hensyn til i overgangsbestemmelserne i bilag XIII til den nye vedtægt.
- 103 I modsætning til det, som appellanterne har gjort gældende, er en sådan bedømmelse, hvis begrundelse som anført i denne doms præmis 37 er tilstrækkelig, ikke udtryk for en urigtig retsanvendelse.
- 104 Det må nemlig konstateres, at appellanterne blot har hævdet, at den omhandlede overgangsordning ikke omfatter bestemmelser, der særligt vedrører den kategori af tjenestemænd, der har bestået en udvælgelsesprøve under den gamle vedtægt, og at de bedre karriereperspektiver, som de får under den nye vedtægt, under alle omstændigheder ikke er væsentlige og sikre.

- 105 Det kan imidlertid ikke ved en sådan argumentation godtgøres, at den nye vedtægt tilsidesætter ligebehandlingsprincippet i forhold til disse tjenestemænd. Som nævnt ovenfor i denne doms præmis 86 kunne fællesskabslovgiver nemlig ikke — eftersom den med vedtagelsen af en ny vedtægt omstrukturerede hele den hidtil gældende karriereordning — være forpligtet til at gengive rangordenen mellem de forskellige lønklasser fuldstændig lig med den gamle vedtægt uden at gøre indgreb i lovgivers mulighed for at foretage vedtægtsændringer. I denne forbindelse er sammenligningen mellem rangordenen før og efter reformen af vedtægten ikke i sig selv afgørende for vurderingen af, om den nye vedtægt er forenelig med ligebehandlingsprincippet.
- 106 I modsætning til det af appellanterne hævdede differentierer den nye vedtægt karrieren for de tjenestemænd, der under den gamle vedtægt tilhørte de forskellige lønklasser i rangordenen, og sikrer dem, der har bestået udvælgelsesprøven med henblik på overgang til en anden kategori, andre karriereperspektiver end dem, der gælder for tjenestemænd, som ikke har bestået den samme udvælgelsesprøve. Særligt sikres ved overgangsordningen, og navnlig artikel 10, stk. 1 og 2, i bilag XIII til vedtægten, ved reglen om blokering af karriereavancementet og reglen om fastsættelse af en forfremmelsesprocent for de forskellige lønklasser bedre karriereperspektiver for de tjenestemænd, der var indplaceret i højere lønklasser efter den gamle vedtægt, og følgelig for dem, der er avanceret i lønklasserne som følge af, at de har bestået en udvælgelsesprøve med henblik på overgang til en anden kategori.
- 107 Endelig udtalte Retten med hensyn til Dominiek Decoutere i den appellerede doms præmis 152-155, at denne appellantere ikke havde samme retsstilling som en anden tjenestemand, der havde bestået samme udvælgelsesprøve som ham, men som var blevet ansat som tjenestemand under den nye vedtægt, da Dominiek Decoutere var blevet ansat og indplaceret som tjenestemand i sin nye lønklasse efter afholdelsen af denne udvælgelsesprøve under den gamle vedtægt. Retten har herved ikke foretaget en urigtig retsanvendelse og har begrundet sin bedømmelse forskriftsmæssigt.
- 108 To tjenestemænd, der indplaceres på ny i en højere lønklasse under forskellige vedtægtsbestemmelser, befinder sig nemlig allerede af denne grund i forskellige situationer (jf. analogt dommen i sagen Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen, præmis 79 og 80).

- 109 Det følger af samtlige ovenstående bemærkninger, at appellanterne ikke med føje kan hævde, at Retten fejlagtigt forkastede ulovlighedsindsigelsen vedrørende artikel 2 og 8 i bilag XIII til den nye vedtægt, og at dommen ikke er tilstrækkeligt begrundet.

3. Om forkastelsen af erstatningspåstanden

- 110 For så vidt som appellanterne har henvist til deres argumentation vedrørende den del af den appellerede dom, der angår denne ulovlighedsindsigelse, for ligeledes at anfægte den appellerede doms præmis 177-180 vedrørende erstatningspåstanden, skal dette appelanbringende ligeledes anses for grundløst.
- 111 Da ingen af appellanternes anbringender kan tages til følge, bør appellen forkastes.

VII — Sagens omkostninger

- 112 I henhold til procesreglementets artikel 122, stk. 1, træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, såfremt appellen forkastes.
- 113 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i henhold til dets artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 3, kan Domstolen fordele sagens omkostninger eller bestemme, at hver part skal bære

sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, eller hvor der foreligger ganske særlige grunde. Begge parter har delvist tabt sagen, og hver part bør derfor pålægges at bære sine egne omkostninger.

- ¹¹⁴ I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 4, der ligeledes finder anvendelse i henhold til dets artikel 118, bærer institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Rådet, der har interveneret i sagen, bør derfor bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

- 1) **Appellen forkastes.**

- 2) **Kontraappellen forkastes.**

- 3) **Pilar Angé Serrano, Jean-Marie Bras, Adolfo Orcajo Teresa, Dominiek Decoutere, Armin Hau og Francisco Javier Solana Ramos, Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union bærer deres egne omkostninger.**

Underskrifter